

Arrest

nr. 241 165 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. DANEELS
Voordries 3
9050 GENTBRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 september 2020 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 10 september 2020.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANEELS die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2020 nam de gemachtigde van de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van eerste verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van MEWI op 10.09.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: G. (...)

voornaam: K. (...)

geboortedatum: (...) 1973

geboorteplaats: Leninakan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd door Duitsland (DEP169235316204000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen op 19 juni 1990, hetzij omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene's meerderjarige dochter B. T. (...) °24/09/1993 van Armeense nationaliteit ook in België verblijft. Betrokkene's dochter heeft evenmin verblijfsrecht in België en kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Bovendien werd betrokkene's dochter ook op 10.09.2020 aangehouden door PZ MEWI wegens illegaal verblijf. Betrokkene kan samen met haar dochter terugkeren naar het land van herkomst. Bovendien verklaart betrokkene dat ze nog een zoon en zus heeft in Armenië.

In die zin vormt een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat ze in België een opleiding wil volgen. Dit opent echter niet het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat het niet mogelijk is een opleiding te volgen in het land van herkomst. Ze verklaart dat ze gedurende 1 maand gewerkt heeft bij de firma (...) BVBA en dat ze een contract van onbepaalde duur zou kunnen krijgen. Ook dit element opent het recht op verblijf niet. Betrokkene toont niet aan dat het niet mogelijk is een job uit te oefenen in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/07/2020 dat haar ter kennis gegeven werd via aangetekend schrijven. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/07/2020 dat haar ter kennis gegeven werd via aangetekend schrijven. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 07/12/2018 een verzoek in tot internationale bescherming. Dit verzoek werd geweigerd door het CGVS op 09/12/2019. Betrokkenes verzoek tot internationale bescherming werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing van de RVV op 29.05.2020.

Betrokkene verklaart dat ze met de advocaat bezig is om een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis in te dienen.

Betrokkene legt een papier voor van de advocaat van 13.08.2020 waarin wordt vermeld dat er nog een aantal zaken in orde dienen gebracht te worden voor deze aanvraag. Uit het administratief blijkt echter niet dat er reeds een aanvraag 9bis werd ingediend. Ook bij de stad Mechelen werd geen aanvraag terug gevonden. Indien blijkt dat betrokkene toch effectief een aanvraag heeft ingediend, zal betrokkene vanuit het gesloten centrum niet gerepatriëerd worden naar Armenië alvorens haar aanvraag werd behandeld.

Betrokkene werd door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Armenië omdat ze daar grote problemen heeft, maar ze wenst er niet over in detail te treden.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Armenië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].

Op 10 september 2020 nam de gemachtigde ook ten aanzien van tweede verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van MEWI op 10.09.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: T.

geboortedatum: [...]1993

geboorteplaats: Armavir

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3,5°;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd door Duitsland (DEP172630536094000001) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkenes moeder G. K. verblijft ook in België. Uit het administratief verslag dossier van betrokkenes moeder blijkt dat deze tevens geen verblijfsrecht heeft in België en een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Bovendien werd betrokkenes moeder ook op 10.09.2020 door PZ MEWI aangehouden wegens illegaal verblijf. Betrokkene kan samen met haar moeder terugkeren naar het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat ze een partner heeft sinds een jaar en vier maanden, waarmee ze sinds 1 maand samenwoont. Op 1.07.2020 ging betrokkene bij de stad Mechelen informatie vragen betreffende een huwelijk met F. M., die legaal in België verblijft. Tot op heden heeft betrokkene geen aangifte gedaan van een huwelijk met de heer F. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om te huwen met de heer F. in oktober 2020 geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die zij heeft voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Het louter feit dat betrokkenen sinds een maand samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017:

“Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM)).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en een eventueel huwelijk in de toekomst, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980,

in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Daarenboven wordt door deze beslissing niet verhinderd dat de partner van betrokkene haar bezoekt in het land van herkomst. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om in contact te blijven met de heer F.

Betrokkene verklaart dat ze in België een opleiding wil volgen. Dit opent echter niet het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat het niet mogelijk is een opleiding te volgen in het land van herkomst. Betrokkene verklaart tevens een arbeidscontract bij de firma ASK Services BVBA en bij de firma Andev Services BVBA te hebben en dat ze er ongeveer 1 jaar gewerkt heeft. Ook dit element opent het recht op verblijf niet. Betrokkene toont niet aan dat het niet mogelijk is een job uit te oefenen in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat haar broer nog in Armenië verblijft. In die zin vormt een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart dat ze geen medische problemen heeft.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat haar ter kennis werd gegeven via aangetekend schrijven op 23.07.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2020 dat haar ter kennis werd gegeven via aangetekend schrijven op 23.07.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende op 7.12.2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS op 9.12.2019 geweigerd. Betrokkene verzoek tot internationale bescherming werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing van de RVV op 29.05.2020.

Betrokkene verklaart dat ze met de advocaat bezig is om een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis in te dienen.

Betrokkene legt een papier voor van de advocaat van 13.08.2020 waarin wordt vermeld dat er nog een aantal zaken in orde dienen gebracht te worden voor deze aanvraag. Uit het administratief blijkt echter niet dat er reeds een aanvraag 9bis werd ingediend. Ook bij de stad Mechelen werd geen aanvraag terug gevonden. Indien blijkt dat betrokkene toch effectief een aanvraag heeft ingediend, zal betrokkene vanuit het gesloten centrum niet gerepatriëerd worden naar Armenië alvorens haar aanvraag werd behandeld.

Betrokkene werd door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokken verklaart dat ze niet terug wil keren naar haar land van herkomst omdat haar moeder hier verblijft, ze hier wil trouwen en een opleiding wil volgen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een

vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissingen tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissingen, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar zijn voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissingen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Aangezien vaststaat dat verzoeksters zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregelen te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, “M.S.S./België en Griekenland”, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, “Silver en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissingen de verzoeksters zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Verzoeksters voeren in hun enig middel de schending aan van artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het beginsel audi alteram partem.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

“1.

Verzoekers verblijven thans ruim 2 jaar op het grondgebied België (sinds 2018).

Verzoekers wensten een regularisatiedossier in te dienen ogv. humanitaire redenen (artikel 9bis Vw.) - (stukken 2 en 3, ontwerp verzoekschriften), dat zij eerstdaags zouden neerleggen bij de bevoegde dienst.

Gedurende ettelijke maanden hebben verzoekers dus met hun gezinscel legaal in België verbleven nav. asielaanvraag, doch finaal werd dit niet toegekend.

Het centrum der belangen van verzoekers situeert zich evenwel in België. Het betreft een harmonieus gezin.

Hogervermelde, het verblijf op het grondgebied, en hiermee gepaard gaande aanwezigheid van een privé –en gezinsleven, meer specifiek met aanwezigheid van de relatie ouder-kind, kan niet redelijk worden betwist

2.

De autoriteiten kunnen beslissen tot de terugnijving van de betrokken vreemdeling (verzoekers), behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen.

Verzoekers wensen op te merken dat uit de lezing van de Vw. niet blijkt dat de verwerende partij ertoe verplicht is in alle gevallen steeds de betrokken vreemdeling uit te wijzen.

Uit diezelfde bepaling vloeit voort dat het bestuur er in het bijzonder toe gehouden is hierbij rekening te houden met de internationale bepalingen die België binden, waaronder het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Derhalve vormt de bestreden beslissing in deze omstandigheden een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8.2 van het EVRM.

3.

De inmenging van het openbaar gezag is weliswaar toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, en geïnspireerd door één of meerdere van de in artikel 8 tweede lid EVRM vermelde legitieme doelen, en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

De zogenaamde legitimiteits –en proportionaliteitstoets.

Verwerende partij beschikt dus over een beoordelingsmarge, doch het is aan haar om te bewijzen dat zij de bekommernis had om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel, en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé –en gezinsleven.

(EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van een ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Dit dient te worden onderzocht aan de hand van de ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard.

Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Niettegenstaande huidige inmenging in het gezins –en privéleven van verzoekers mogelijks formeel in overeenstemming is met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2, dient te worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk was, met name of de inmenging gerechtvaardigd werd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003 Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

4.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er voldoende rekening werd gehouden met het privé/gezinsleven van verzoekers, hoewel het bestaan hiervan niet redelijk kan worden betwist.

Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een voldoende belangenafweging aangaande het privé/gezinsleven van verzoekers, zoals hij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers werden niet correct gehoord teneinde hen toe te laten de elementen met betrekking tot hun gezinsleven uiteen te zetten.

Bijgevolg is er ook sprake van een inbreuk op het adagium ‘audi alterem partem’, alsook wordt door verzoekers een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk gemaakt.

Verwerende partij heeft blijkbaar niet de minste moeite gedaan om een degelijk onderzoek te voeren, en gewoonweg te snel gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt voldoende aannemelijk gemaakt. De gemachtigde was hiervan op de hoogte, minstens had hij hiervan op de hoogte moeten zijn.

In de onmogelijke veronderstelling dat verwerende partij zou meedelen dat zij geen kennis heeft van de aangehaalde feitelijke omstandigheden, kan dit geen afbreuk doen aan de feiten, en meer bepaald het feit dat verzoekers een specifieke gezinscel vormen.

Verweerster was niet op de hoogte van de intentie van verzoekers om een aanvraag wegens humanitaire redenen in te dienen. Er werd zelfs niet naar gepolst (en dus ook niet verwezen in de beslissing) Nochtans lag het verzoekschrift klaar bij de voormalige raadsman van verzoekers (Mr. Vanbesien) , zie bijlagen 2 en 3. Het werd immers opgemaakt op de dag van de aanhouding van verzoekers !

Verzoekers zijn ook helemaal geen gevaar voor de openbare orde.

Alwaar uit de praktijken van verwerende partij blijkt dat zij in dergelijke situaties steeds opwerpt dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt om zich later naar België te begeven, gaat zij hiermee voorbij aan het feit dat verzoekers, als onderdanen van Armenië onderworpen zijn aan de visumplicht, zodat de bestreden beslissing wel degelijk een onderbreking zou inhouden van zijn recht op een gezinsleven.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet overgegaan tot een (juiste) belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM.

5.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan.

Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief.

Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. (arrest RvV nr. 195 551 van 27 november 2017)

Het enige middel is ernstig."

Verzoeksters stippen aan dat ze ruim twee jaar op Belgisch grondgebied zijn en juist op het punt stonden een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Verzoeksters vervolgen dat zij gedurende ettelijke maanden legaal in België verbleven tijdens hun procedure van internationale bescherming, het centrum van hun belangen in België ligt en ze een harmonieus gezin hebben. Verzoeksters stellen dat hun gezinsleven en privéleven in België niet redelijk kan worden betwist en dat de autoriteiten niet verplicht zijn een "terugdrijving" op te leggen omwille van de in een internationaal verdrag bepaalde afwijkingen. Het bestuur is ertoe gehouden met artikel 8 van het EVRM rekening te houden en aan te tonen dat het de bekommernis heeft gehad om het juiste evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel, de ernst van de inbreuk en het recht op het respect voor het privé- en gezinsleven aan de hand van een fair balance toets.

Volgens verzoeksters kan noch uit de beslissingen, noch uit het administratief dossier blijken dat voldoende rekening is gehouden met hun privéleven en gezinsleven. Zo werden verzoeksters niet correct gehoord om de elementen met betrekking tot hun gezinsleven uiteen te zetten, hetgeen een inbreuk uitmaakt van het beginsel "audi alteram partem" en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Nu de gemachtigde te snel heeft gehandeld en geen degelijk onderzoek heeft gedaan, achten verzoeksters ook de materiële motiveringsplicht geschonden. Opnieuw wijzen zij op hun specifieke gezinscel en op het feit dat de gemachtigde niet op de hoogte was van de intentie van verzoeksters om een aanvraag om humanitaire redenen in te dienen, omdat er zelfs niet naar gepolst werd. Tot slot stippen verzoeksters aan dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde. Waar de gemachtigde van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissingen geen verbod inhouden om zich later naar België te begeven, gaat hij eraan voorbij dat verzoeksters onderworpen zijn aan de visumplicht, zodat de beslissingen wel degelijk een onderbreking inhouden van het recht op het gezinsleven. Er is door de gemachtigde niet overgegaan tot een juiste belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeksters in casu niet dienstig de schending kunnen aanvoeren van artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder in de nota ook opmerkt, liggen thans geen terugdrijvingsbeslissingen of weigeringen van toegang voor op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, maar wel verwijderingsbeslissingen of terugkeerbesluiten die steunen op artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het beschermingswaardig gezinsleven blijkt dat het in casu in eerste instantie de verhouding betreft tussen een moeder (eerste verzoekster) en een meerderjarige dochter (tweede verzoekster). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het

EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu blijkt geen speciale afhankelijkheid tussen moeder en meerderjarige dochter die verdergaat dan de normale affectieve banden. Hoe dan ook heeft de gemachtigde er in de beide bestreden beslissingen terecht op gewezen dat zowel de moeder als de dochter het bevel kregen om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt ook uit de thans bestreden beslissingen. De gemachtigde motiveert terecht in beide beslissingen dat beide verzoeksters samen kunnen terugkeren naar Armenië. Hieruit blijkt dat zelfs indien van een beschermingswaardig gezinsleven zou moeten gesproken worden, beide verzoeksters niet dreigen van elkaar gesplitst te worden en er dus geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden, toch niet op het vlak van het gezinsleven.

Zoals verweerder verder in de nota terecht opmerkt is in het verzoekschrift geen enkel middel ontwikkeld aangaande de relatie van tweede verzoekster met haar partner. In de mate dat ook met het betoog ter zitting moet rekening worden gehouden, aangezien dit kadert in de sfeer van de hogere rechtsnormen, meer bepaald artikel 8 van het EVRM, blijkt dat in de tweede bestreden beslissing de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar partner niet aanneemt. De gemachtigde heeft er immers op gewezen dat tweede verzoekster heeft verklaard een relatie te hebben met haar partner gedurende een jaar en vier maanden, waarmee ze sinds een maand samenwoont. Verder vermeldt hij ook dat tweede verzoekster bij de stad Mechelen informatie heeft gevraagd aangaande haar geplande huwelijk doch dat er op heden nog geen huwelijksaangifte is gebeurd. De gemachtigde vervolgt dat de intentie om te huwen geen automatisch recht op verblijf geeft en er nog maar sprake is van 1 maand samenwonen, hetgeen niet kan worden beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzame feitelijke relatie die beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ondanks deze vaststellingen, die door tweede verzoekster niet worden tegengesproken, is de gemachtigde toch tot een zorgvuldige en geen kennelijk onredelijke belangenafweging overgegaan door erop te wijzen dat om een verblijfsrecht te verkrijgen, tweede verzoekster zich dient te beroepen op de geijkte procedure, met name artikel 10 van de Vreemdelingenwet hetgeen een aanvraag impliceert bij de Belgische diplomatieke post in het herkomstland. Bijkomend wordt ook niet verhinderd dat tweede verzoekster haar partner haar bezoekt in Armenië. De Raad acht deze motieven prima facie deugdelijk en meent dat prima facie niet is aangetoond dat de gezinsrelatie met de partner dermate is dat in casu zou moeten worden afgeweken van de toepasselijke wettelijke vereiste, op basis van de hogere rechtsnorm zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verzoeksters verklaren ongeveer twee jaar op Belgisch grondgebied te verblijven. Op zich is dit nog niet bepaald een lange duur waarvan moet aangenomen worden dat de banden die met België zijn ontwikkeld, sterker zijn dan de banden die verzoeksters hebben met hun herkomstland. Verder blijkt dat de gemachtigde in de beslissing van eerste verzoekster aangaande het privéleven toch is overgegaan tot een belangenafweging en heeft gemotiveerd dat eerste verzoekster in België een opleiding wil volgen, gedurende een maand heeft gewerkt en een contract van onbepaalde duur zou kunnen krijgen. De gemachtigde motiveert hierover dat deze elementen op zich het verblijfsrecht niet openen en dat eerste verzoekster niet heeft aangetoond dat het niet mogelijk is om een job uit te oefenen in het herkomstland. Wat betreft tweede verzoekster wijst de gemachtigde er eveneens op dat zij in België een opleiding wenst te volgen, dat zij heeft verklaard twee arbeidscontracten te hebben en reeds een jaar gewerkt heeft. Dienaangaande stelt de gemachtigde dat tweede verzoekster niet aantoonde dat de bedoeling een opleiding te volgen en het hebben van werk op zich het recht op verblijf opent en tweede verzoekster niet aantoonde dat ze niet kan werken in het herkomstland. De Raad acht deze belangenafwegingen ten aanzien van beide verzoeksters niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig, mede omdat verzoeksters op grond van deze elementen, die weliswaar blijken te geven van een bepaalde graad

van integratie, nooit een verblijfsmachtiging hebben aangevraagd. Verzoeksters dienen prima facie zich eerst te beroepen op de mogelijkheden die de nationale regelgeving biedt alvorens zich te willen beroepen op de bescherming van de hogere rechtsnormen. Verzoeksters voeren evenwel aan dat zij de intentie hadden aanvragen in te dienen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voegen dienaangaande ook de ontwerpaanvragen toe aan het verzoekschrift. Ter zitting bevestigt de raadsman van verzoeksters evenwel dat die ontwerpen van aanvragen uiteindelijk nog niet ingediend zijn. Bezwaarlijk kan van de gemachtigde verwacht worden dat met niet ingediende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in een belangenafweging moet rekening gehouden worden. Het feit dat verzoeksters geen gevaar vormen voor de openbare orde doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De Raad kan dan ook prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemen.

Waar verzoeksters aanvoeren dat zij niet correct werden gehoord en het beginsel audi alteram partem is geschonden, kan de Raad prima facie niet volgen. Er blijkt uit de gehoorverslagen, die zich in de administratieve dossiers bevinden niet dat de gemachtigde “niet de minste moeite heeft gedaan om een degelijk onderzoek te voeren”, noch blijkt een te snel handelen. Er blijkt dat verzoeksters op de hoogte werden gesteld dat zij werden gehoord in het kader van een beoogde gedwongen verwijdering, de relevante vragen aangaande de duur van verblijf, de reden van verblijf, de redenen van verzet tegen vertrek, de gezondheidstoestand, het gezinsleven in België en in het herkomstland werden gesteld en er blijkt niet dat er zich problemen voordeden op vlak van taal. Waar verzoeksters erop wijzen dat de gemachtigde niet op de hoogte was van de intentie om een aanvraag om humanitaire redenen in te dienen, strookt dit niet met de stukken van het administratief dossier. Er blijkt immers uit de “administratieve rapporten” opgemaakt door de politie van de gehoren van 10 september 2020, dat hierin staat voor beide verzoeksters “13/08/2020 verzoekschrift 9bis ingediend door advocatenkantoor V.” Vervolgens blijkt uit de “synthesedocumenten telefoongesprek” in het dossier dat de gemachtigde zich de moeite heeft getroost om bij de stad Mechelen na te gaan of er effectief een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend voor beide verzoeksters, hetgeen negatief was. Zoals gezegd heeft de raadsman ook ter zitting bevestigd dat er geen dergelijke aanvragen werden ingediend. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde er niet toe was gehouden te motiveren over de loutere “intentie” dergelijke aanvragen in te dienen.

Waar verzoeksters tot slot nog stellen dat de gemachtigde vaak in dergelijke situaties opwerpt dat de bestreden beslissingen geen verbod inhouden om zich later naar België te begeven, terwijl verzoeksters wel degelijk onderworpen zijn aan de visumplicht, zodat de bestreden beslissingen toch een onderbreking van het recht op gezinsleven betekenen, stelt de Raad in eerste instantie vast dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissingen niet heeft gestoeld op dit motief en in tweede instantie ziet de Raad niet in hoe de visumplicht voor verzoeksters een onderbreking van hun gezinsleven zou kunnen betekenen nu zoals gezegd moeder en dochter niet van elkaar gescheiden worden nu zij juist gezamenlijk de bestreden beslissingen hebben gekregen. Wat betreft het gezinsleven tussen tweede verzoekster en haar partner, waar de raadsman ter zitting op wijst, kan de Raad prima facie niet aannemen dat het loutere feit dat tweede verzoekster onderworpen is aan een visumplicht een onaanvaardbare inbreuk hierop zou betekenen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of het principe “audi alteram partem” blijkt prima facie niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Verzoeksters hebben geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 september tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES